

Jász/alán amulett 1.

Fel-fel bukkannak az ősi jász jelek, -jelképek, a szájhagyományozott ősemlékezet képbe merevedett alakjai.

Alán amulett a jóságos Lyukó Isten jelképével

A jelen cikksorozatban bemutatott alán amulettek között kivételes jelentőségű az e cikkben tárgyalt példány, mert a lábait szemlélő számára kétségtelemmé válhat, hogy az alán szobrocscsa szójelekből van összeállítva.

1/a. ábra. A jóságos Lyukó isten amulett (középen), az amulett szójelei (balra fent) és a párhuzamos székelő betűk

Az alán amulettek jellemzője, hogy különös, torz tartásban ábrázolják a fennvalót. Ennek a torz tartásnak két magyarázata is lehetséges. Az egyik szerint azért ilyen különös a tartása ezeknek az alakoknak, mert jelekből vannak összerakva (ezt vallja e sorok írója is). A székelő írásjelek ismerői könnyen azonosíthatják is e jeleket.

Azonban a többi szobrocscsa alapján felmerülhet a kétely a székelő jeleket nem ismerők körében, hogy nem csupán a táncoló, transzban lévő sámán ábrázolását látjuk-e?

Nos, ezt a dilemmát oldja meg ez az alán amulett. A szobrocscsa lábai ugyanis a jó hieroglifával azonosíthatók. Első pillantásra úgy tűnhet, mintha az egyik lába letörött volna, de - jobban megfigyelve - erről szó sincs. Az amulett felülete ép, törésnek semmi nyoma. Ez az antropomorf alak azért ilyen, mert a lábai helyére egy szabályos jó hieroglifát (a székelő írás "j" betűjének elődjét) tette az alkotója.

A „Tűnt léptek nyomdokán” (www.Jász-ság.hu) összeállítás több írásában jelennek meg ősi jász hangbéli megnyilvánulások/megnyilatkozások, melyek nemegyszer képekben is rögzültek a századok során.

A Bizalmas Tanításon nyugvó MINDEN-tudat két alapvető „eleme” az EGY Isten, Aki a MINDEN, Önmagában TELJES, valamint mindenek lényege - egy-egy- LÉL.

Az Isteni teljesség legtökéletesebb -képi- ábrázolása a „o”, miként a lé a „•”.

Mikor az írástörténet a körbe zárt pontot is -egy-fajta- 'Isten' jelentésként azonosítja, akkor vitathatatlan, hogy e lingatúrában (íkerbetűben) ott található a MINDEN és a LÉL. Természetesen a lél Istenben, miként minden.

A körbe zárt pont azonban nem csak a két örök képe -Isten és a lé- hanem a forrást is jelképezi, amennyiben a végtelenül nagy körből ered a végtelenül parányi pont. Egyfajta kútforrás (lásd V.G. jegyzetét)

Az (is) egy ligatúra (íkerbetű) O-ban az M.

„ek”

„nt/tn” (isten)

Az alán amulettben megformált „Jóságos Isten” megfelel(tethető) annak a „képzetnek” amit az OM rajzolata tükröz.

Kívül a mindent körülölelő, mindent Magába foglaló, ugyanakkor mindent átható Legfelsőbb / Isten / Aki a MINDEN, belül az Ő székelőbetűs „nt/tn” „ten” azaz -szintén- Isten szóképi jelölése.

Isten 'jó'-sága még akkor sem volt sosem kétséges jász ősök számára, ha jól tudták hogy teljességébe éppúgy beletartozik 'szeszély' mint 'nemjó' mint kötőerő, ami Rajta kívül mindenre és mindenkire hatást gyakorol.

Három féle embert különböztet meg a MINDEN-tudat (melyhez hasonlatosnak vélhető a Turán alföldi kóborló nomád jász örök világszemlélete)

1. az állati-, ösztön ember,
2. a tudatos emberi-ember,
3. az Isteni-ember, akiben szív és az ész, értelem és az érzelem együttáll.

Ezért aztán okunk van annak feltételezésére, hogy ha az alak egyik testrészét feláldozták az olvashatóság kedvéért (a láb helyére jelet tettek), akkor a többi testrész is lehet elolvasható.

1/b. ábra. A jóságos Lyukó Istent ábrázoló alán amulett, az ágyék táján kidomborodó Lyukó jel az élet forrását jelképezi.

2. ábra. A szobor lába a kacsakarigó alakú jó hieroglifa

5. ábra. Az alán amulett ágyékán lévő Lyukó jel az élet forrásának a jelképe.

6. ábra. Az amulett Isten hieroglifája megdöbbentő telitalálat, az Isten szó nem csak elolvasható, hanem az alakja meg is jelenik előttünk.

Varga Géza
írástörténész

A hármasság végigvonul a szellemi élet számtalan területén, így nem csak a kötőerőkön, de a Földi vidékek térségei szerint is.

Három fő irányultság, -szemléletmód különíthető el az É-i féltekén (a D-i félteke egy másik „világ”):

A Himalája felett a természetszemlélet az uralkodó, ide tartoznak a sámánisztikus-, vagy természetvallások, a Himalája alatt és az Induson túl: az Isten-központú szemlélet (hinduizmus), míg az Industól Nyugatra az emberköz-pontúság (ábrahámita vallások).

A buddhizmus e három körött/mögött/mellett „lebeg” miközben egyik sem.

Nem hagyható figyelmen kívül Zaratusztra és Mani „működése” de mindkettőjük az Induson inneni.

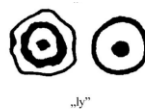
A jász ősiség évezredekig a hármasság határán a Hindukus lábainál és a Turán Alföld D-i részén zajlott, legközelebb az Isten-központúsághoz - Aki Jó-ságos.

Jász ősök nem csak a három kötőerőről, de a vissz(a)hatás (karma) törvényéről is tudatosak voltak, amennyiben jó-ra jó, míg nemjó-ra nemjő lehet csak a -viszont- válasz.

Borzák Balarám Béla

Varga Géza jegyzete:

„...A székeley írás jelei eredetileg a kőkori ősvallás céljait szolgálták, jellemzően az isten (istenek) neveit és jelzőit rögzítő szójelek voltak.

A székeley írás "ly" betűjének sumer megfelelője azt jelenti, hogy "kút, forrás", az egyiptomi és a kínai pedig azt, hogy "Nap, napisten". Mivel Kőhalmi Katalin szibériai kutatásaiból tudjuk, hogy eleink a Napot egyúttal az életfolyó forrásának is tekintették, nyilvánvaló, hogy a jel egyszerre jelenthetett Napot, napistent, valamint kutat és forrást.

Az akrofónia szabályai szerint a székeley "ly" egy olyan szó jeléből keletkezett, amelyik "ly"-vel kezdődött. A magyar nyelvben ez a lyuk szó, aminek a jelentése a sumer "kút, forrás"-hoz is közel áll...

...A hun, avar és honfoglaló emlékekről elolvasható hieroglifikus szövegekben a jel előfordul és a Lyukó (Isten) szó illik a szöveg olvasatába..."